

ಎನ್ನುವುದು ಸೀಮಿತ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದರೂ, ಪ್ರಕಾರಗಳ ವಿವಯದಲ್ಲಿ ಲೇಖಕನಿಗೆ ಅಯ್ಯಿಯ ಸಾಫ್ತತಂತ್ರವಿರುತ್ತದೆಯೆನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆಯಲಾಗು. ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ಸಾಹಿತಿ ಪ್ರಕಾರಗಳ ಮಿತಿಗಳನ್ನು ಮೀರಲು ಸತತವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಜಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇವೈ ಅಲ್ಲದೆ, ಒಂದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಸಿದ ಉದಾಹರಣೆಗಳೂ ಇವೆ. ಡಿ.ಎಚ್. ಲಾರೆನ್ಸ್ ಇದಕ್ಕೊಂಡು ಒಳೆಯ ಉದಾಹರಣೆ. ಕವಿತೆ, ಕಾದಂಬರಿ ಹಾಗೂ ನಾಟಕ ಈ ಮೂರೂ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಮೂಲಘಾತ ಅನುವಾಕ್ಯ ರೂಪ ಕೊಡಲು ಅವನು ಪ್ರಯೋಜಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಳೆಯ ಪ್ರಕಾರಗಳು ಕಳೆಗುಂದಿ ಅಥವಾ ಅದ್ವೈತವಾಗಿ ಹೊಸ ಪ್ರಕಾರಗಳು ಮಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಉಂಟು.

ಸಣ್ಣಕೆ ಕಾದಂಬರಿಗೊಂದು ಪರ್ಯಾಯ ಎಂಬ ಚೇಂಹೆಸೌನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು

ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯಿತ್ತ ಅತಿ ಸಣ್ಣಕೆ ಸಣ್ಣಕೆಗೆ ಪರ್ಯಾಯ ಎಂದಿನೀಸುತ್ತದೆ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ನನಗೆಂದು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಮೂರೂ ಕಥನದ ಸ್ವತಂತ್ರ ಪ್ರಕಾರಗಳೇ. ರಹಸ್ಯಮಯತೆ ಸ್ವಜನಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಗುಣವೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಅತಿ ಸಣ್ಣಕೆಯಲ್ಲಿ ಇದರ ಪರಾಕಾಷ್ಟೆಯಿದೆ. ಮೊತ್ತರ್ಮೋಸೋನ ವಶ್ವಮಿಶ್ವಾತ ಅತಿ ಸಣ್ಣಕೆಯ ('ಅವನಿಗೆ ಎತ್ತಿರ್ಪಾದಾಗ ದ್ಯೋಸಾರ್ಥಿ ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತು') ವಾಶಿಜುನ ಎಪ್ಪು ಕರಿನವಾದುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸ್ವತಃ ದಿವಾಕರ ಅವರೇ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮೇ ಆದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಬಹುದು.

ಶೈವ ಕಾವ್ಯ ತನ್ನ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಅಣ್ಣದ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಬೇಂದೆಯವರು 'ಕವಿ ತನ್ನ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಅವರು ಧ್ವನಿತತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದು

ಹೊಳೆಯದೆ ನಾನೋಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಸಿಟ್ಟಿಗೆಬಿಸಿದೆ. ಧ್ವನಿ ಕಾವ್ಯದ ಶೈವ ಗುಣವಾದರೆ 'ಸ್ವಂತ' ಗಢದ ಶೈವ ಗುಣ. ಈ ಗುಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ರಾಮಾನುಜನ್‌ರು ಎಪ್ಪು ಶ್ರಮ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆನ್ನುವುದನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿತ್ತ, ದಿವಾಕರ್ ಅವರು "ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಗಢ ಸ್ವತಃ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಎಪ್ಪು ಹೇಳಬೇಕೋ ಅಪ್ಪುನ್ನು ಕರಾರುವಾಕ್ಷಾಗಿ, ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಹೇಳುವುದು ಸಾಧ್ಯ" ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. (ಪ.113). ಎಷ್ಟು ಹೌಂದ್ ಈ ತತ್ವವನ್ನು ಕಾವ್ಯಕ್ಕು ಅನ್ನಯಿಸಿದ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಎಲೆಯಕ್ಕೊನ 'ದ ವೇಣ್ಣ ಲ್ರಾಂಡ್' ಮೂಲದ ಎಷ್ಟೂ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಬಿಡುವಂತಾಯಿತು.

ದಿವಾಕರರ ಈ ಪ್ರಶ್ನಕದ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಸಾಕಷ್ಟಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಸಂಗೀತದ ಅವರ ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಜಾಞ್ಜನ. ನವೋದಯ ಕಾಲದ ಶೈವ ಸಾಹಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳಮ್ಮೆ ಜನರಿಗೆ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ನಮ್ಮ ತಲೆಮಾರಿನ ಲೇಖಿಕರಲ್ಲಿ ಶಂಕರ ಮೊಕಾಶಿಯವರಂಥ ಬಿಟ್ಟಿಬ್ಬರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಇದೊಂದು ವಿಶೇಷವೇ.